

De eerste reizigers in het poolgebied verwachtten daar mensen met hondekoppen aan te treffen, pygmeeën, en de baarlijke duivel zelf. Hoe de verhalen over de poolstreken in de wereld kwamen, en hoe ze er langzaam weer uit verdwenen.

DE VERS VAN HET

Het noorden oefende een sterke aantrekkingskracht uit op de zestiende-eeuwse verbeelding. Zo zouden in de diepten van de noordelijke zeeën monsters huizen met slag tanden en met mullen zo wijd als de hel.

Op een dag in de vroege middeleeuwen spoelt een drenkeling aan op een Iers strand. Zo begint het verhaal. Er zijn verhalen die slechter beginnen. Zijn naam is Bran en hij is de leider en laatste overlevende van een groep mannen die in een boot van hout, bedekt met huiden, naar de rand van de bekende wereld zijn gevaren, en verder. Na zeven dagen slapen onder een dek van vijf wolvevachten is Bran in staat om zijn avonturen te vertellen. Zijn redders hangen aan zijn lippen.

Ademloos luisteren ze naar zijn verhalen over orkanen, walvissen en vuurspuwende bergen. Er komt geen eind aan de wonderen die Bran en zijn metgezellen hebben gezien: "Een hoge berg van ijs lag midden in de zee. We zagen hem in de namiddag, toen we alweer een paar dagen onderweg waren na de winter. De zon stond weer een eindje boven aarde en scheen op die berg. Dat schitterde zo ontzettend; we dachten eerst dat er vuur brandde midden op zee, maar toen we dichterbij kwamen zagen we dat het een berg was,